

JOHN FLANAGAN

ŽALGO MOKINYS

PRIEŠISTORĖ

GORLANO TURNYRAS

ŽALGO
MOKINYS
—
PRIŠISTORĖ

GORLANO
TURNYRAS

John Flanagan
RANGER'S APPRENTICE.
THE EARLY YEARS #1.
THE TOURNAMENT AT GORLAN
Random House Australia, Sydney, 2015

Leidinio bibliografinė informacija pateikiama
Lietuvos nacionalinės Martyno Mažvydo bibliotekos
Nacionalinės bibliografijos duomenų banke (NBDB).

© Tekstas, John Flanagan, 2015
Pirmą kartą pavadinimu *Ranger's Apprentice: The Early Years #1.*
The Tournament at Gorlan
išleido *Random House Australia Pty Ltd*, Sidnėjus, Australija.
Išleista susitarus su *Random House Australia Pty Ltd*.
© Viršelio iliustracija, Jeremy Reston
© Viršelio dizainas, www.blacksheep-uk.com
© Vertimas į lietuvių kalbą, Viktorija Uzėlaitė, 2018
© Leidykla „Nieko rimto“, 2018

ISBN 978-609-441-493-0

JOHN FLANAGAN

ŽALGO
MOKINYS
PRIEŠISTORĖ

GORLANO
TURNYRAS

Iš anglų kalbos vertė Viktorija Uzėlaitė

Vilnius
2018

ARALUENAS, PIKTA IR KELTIKA

643 BENDROSIOS EROS METAI

IŽANGA

Šios knygos pasakojimas pratęsia trumpą istoriją „Hibernietis“ iš „Žvalgo mokinio“ serijos XI knygos „Dingusios istorijos“.

Jei neskaitėte „Hiberniečio“ – jame pasakojama apie tai, kaip jaunystėje Holtas iš savo gimtinės Hibernijos pabėgo į Aralueno karalystę ir susipažino su Krauliu. Holtas buvo tikrasis Klonmelio sosto paveldėtojas, bet jaunesnysis brolis dvynys mėgino jį nužudyti ir užimti jo vietą. Nuliūdintas ir išskaudintas brolio, bet nenorėdamas lieti artimųjų kraujo, Holtas nusprendė palikti Hiberniją.

Į Araluenaį jis atvyko tuo metu, kai Gorlano feodo baronas ir didžiausias karalystės riteris Morgaratas kruopščiai rengė sąmokslą, ketindamas užgrobti valdžią. Vienas pirmųjų jo užmojų buvo pakirsti ir sunaikinti žvalgų tarnybą, rinktines ypatingąsias pajėgas, karalystės akis ir ausis, galingiausią karalių palaikančią grupę. Per kelerius metus Morgaratas

apkaltino daugumą svarbiausių žvalgų pramanytais nusi-kaltimais ir privertė palikti postus arba bėgti iš šalies, o į jų vietas pasodino savo parankinius ir pataikūnus.

Morgaratas pasidarė įtakingas, pelnė karaliaus Osvaldo pasitikėjimą ir įtikino jį, kad jo sūnus princas Dankanas ne-turi valdovui reikalingos patirties. Princas Dankanas buvo išsiųstas į šiaurės rytų pasienyje esantį feodą.

Neseniai žvalgu tapęs Kraulis, iš seno mokytojo Pričardo įgijęs visų žvalgams reikalingų gebėjimų, netikėjo Morgarato apgaulėmis. Susipažinęs su Holtu jis ryžosi pertvarkyti žvalgų tarnybą. Nusprendė surinkti dar likusius senuosius žvalgus ir gauti princo Dankano palaiminimą. Kraulis išsiaiškino, kad Holtas, kaip ir jis pats, mokėsi pas Pričardą, vieną pirmųjų Morgarato iš karalystės išvytų žvalgų. Tai padėjo jiems rasti bendrą kalbą. O kai Holtas padėjo Krauliui įveikti kelis jį už-puolusius Morgarato karius, tarp jaunų vyrų užsimezgė tikra draugystė.

Tapęs Morgarato priešu Holtas nusprendė prisidėti prie Kraulio ir kartu ieškoti princo Dankano. Nuolat jausdami Morgarato alsavimą į nugarą jiedu leidosi vykdyti sumanymo.

Lijo jau daug dienų.

Ne pliaupė, o tik nuolatos įkyriai, merkiančiai krapnojo, galiausiai vanduo prasiskverbė pro apsauginį riebalinį vilnonių apsiaustų sluoksnį, įsigėrė į medžiagą, ji sušlapo ir apsunko.

Buvo šalta.

Holtas su Krauliu, kaip ir praėjusius vakarus, įsirengė stovyklą miške. Holtas pasiūlė vengti miestų ir kaimų, kol juos dar gali pasiekti Morgarato ranka, ir Kraulis iš pradžių sutiko. Juk Holtas turėjo daugiau bėglio patirties. Tačiau dabar jis suabejojo šiuo sprendimu.

Jie sėdėjo po stačiakampe tarp medžių ištempta vaškuote, vienas jos kraštas buvo nuleistas vandeniui nubėgti. Žemė buvo įmirkusi, tad jie iš šakų pasidirbo gultus. Gultą sudarė stačiakampis rėmas ir trumpi skersiniai, o vietoj čiužinio buvo prikloti žalių šakelių su lapais. Rėmus jie kasdien išardydavo, ilguosius medgalius susirišdavo į ryšelį ir pasiimdavo su savimi.

Arkliai buvo pririšti už kelių metrų. Jie stovėjo susiglaudę, šildydami vienas kitą, atsukę pasturgalius į vėją ir lietu.

Holtas nusipurė ir stipriau susisiautė apsiaustą. Jam sujudėjus, nuo gobtuvo nuvarvėjo upeliukas, vanduo nubėgo nosimi ir nulašėjo nuo jos galo. Tai matydamas Kraulis nusikvatojo.

Holtas kaltinamai dėbelėjo į jį.

– Kas čia juokinga? – šaltai paklausė.

Taip pat apsimuturiavęs Kraulis galva mostelėjo į draugą.

– Tu. Sėdi sau šlapias, susitraukęs, kaip senis varvančia nosimi.

Deja, jis truktelėjo pečiais, ir jam pačiam nuo gobtuvo per nosį nusroveno upelis. Jis šniurkštelėjo, šypsena išblėso.

– Tau juokinga, kad aš permirkęs iki paskutinio siūlo ir mirštu iš šalčio? – paklausė Holtas.

Kraulis lyg ir norėjo gūžtelėti, bet suprato, kad sujudėjus vėl ims bėgti vanduo, tad susilaikė.

– Gal ir nejuokinga. Bet nors jau dėmesį atitraukia.

Holtas labai atsargiai pasigrėžė į jį.

– Ir nuo ko gi šis reginys atitraukia tavo dėmesį? – taisyklingai gramatiškai paklausė jis.

Būdamas prastos nuotaikos jis labai paisydavo gramatikos.

– Nuo to, kad aš pats čia sėdžiu varvančia nosimi, sušalęs, šlapias ir nusiminęs.

Holtas apsvarstė jo žodžius.

– Tau nepatogu?

Kraulis linktelėjo, kliustelėjo vanduo.

– Siaubingai.

– Na ir žvalgas, – prikišo Holtas. – O aš maniau, kad vykdydami užduotį žvalgai didžiausius nepatogumus iškenčia su

šypsena lūpose ir daina širdyje. Nė nesapnavau, kad jie šitaip aimanuoja ir zirzia.

– Jei kenčiu nepatogumus, tai dar nereiškia, kad neturiu teisės aimanuoti ir zirzti. Be to, aš vos prieš porą minučių juokiausi ir buvau linksmas.

Kraulis nusipurtė ir stipriau įsivyniojo į apsiaustą. Vėl nuvarvėjo vanduo.

– Šitie apsiaustai gana geri, bet kai permirksta, blogiau nei nieko.

– Jei pasėdėtum čia apsiautęs niekuo, greitai pamatytum skirtumą, – atšovė Holtas.

Kraulis suniurzgė. Stovyklėlę apgaubė tyla, ją trikdė tik nesiliaujantis lietaus barbenimas į lapus ir retsykais kurio nors žirgo treptelėjimas.

Jų laukė dar viena šalta vakarienė. Oras buvo toks drėgnas, kad Holtas savo titnagu ir plieniu nieku gyvu nebūtų įžiebęs kibirkštėlės ir užkūręs saujelės žabų. Net jei jam ir būtų pasisekė, jie niekur nebūtų radę sausų šakų. Paprastai jie gabendavosi prakurų ir malkų, bet prieš dvi dienas baigėsi ir tas, ir anas.

Gaila, mąstė sau Holtas. Net ir mažas lauželis skleistų šilumą ir pakeltų dvasią. Jis įkišo ranką į ryšulį ant gulto ir susirado rūkytos jautienos bryžą. Atsikandęs ėmė uoliai kramtyti, dantimis žnekinti kieta, sausą mėsą. Pamanė, kad taip smarkiai kramtydamas gal net apšils. Mėsa išties buvo tokia kieta, kad reikėjo padirbėti. Tačiau pamažu ji tirpo, burna prisipildė rūkytos mėsytės skonio. Žinoma, tada jis suvokė, kaip išalko ir kiek mažai progų turės numalšinti alkį.

Jis giliai įkvėpė ir lėtai iškvėpė. Šaltis ir alkis slegia. Drėgmė irgi. O visi trys kartu jie tiesiog nepakeliami.

– Manau... – pradėjo sakyti Kraulis ir trumpam nutilo.

Holtas papurtė galvą.

– O aš neturiu nei plunksnos, nei pergamento šiam reikšmingam įvykiui užrašyti.

Kraulis kilstelėjo antakį. Laimė, nuo to vanduo nešliukstelėjo ant veido. Norėdamas dar labiau įsitikinti, jis pakėlė ir kitą antakį. Nesulaukęs krioklio, nuleido abu.

– Manau, mes jau išėjome iš Gorlano feodo, – toliau kalbėjo jis.

Holtas nieko nesakančiai sumykė.

Kraulis tai priėmė kaip ženklą išplėtoti savo mintis.

– Ta upė, kurią šįvakar kirtome, manau, galėjo būti Varnakovo upė, o per ją eina Gorlano ir Keramono feodų siena.

– Kita vertus, – įsiterpė Holtas, – tai galėjo būti ir Lašių upė, o ji, kiek prisimenu iš žemėlapiro, teka per Gorlaną.

Tačiau Kraulis papurtė galvą.

– Lašių upė daug siauresnė ir sraunesnė. Be to, ji toliau į vakarus, arčiau Redmonto. Jei einame teisingai, prie jos nė nepriartinsime.

– Ką gi, *tu* esi vedlys, – priminė Holtas.

Kraulis įsižeidęs dirstelėjo į jį.

– Aš puikiai skaitau žemėlapius ir gaudausi apylinkėse. Retai kada nukrypstu į šalį dvidešimt ar trisdešimt kilometrų.

– *Retai*, be abejo, reiškia, kad kartais nukrypsti, – pabrėžė Holtas.

Tačiau Kraulis laikėsi savo.

– Šįkart einame teisingai. Kaip sakiau, Lašių upė siauresnė ir sraunesnė.

Holtas nusprendė pasiduoti.

– Jei ir taip, ką tu nori pasakyti?

Krauliui už apsiausto nuvarvėjo upeliukas, ir jis pasimuis-tė. Suprato, kad Holtas teisus: tikra kančia sėdėti įsisupus į

šlapią apsiaustą, bet jis nors jau nepraleidžia didžiosios dalies vandens ir truputį saugo kūno šilumą.

– Noriu pasakyti, kad jei palikome Gorlano feodą, galime pasiieškoti smuklės kaime ir permiegoti porą naktų.

– Manai, Morgaratas sustos prie savo feodo sienos? – paklausė Holtas.

Kraulis atkišo apatinę lūpą.

– Gal ne pats Morgaratas, – pripažino. – Bet jei jis pasiųs paskui mus savo vyrus, pasiekę kitą feodą jie veikiausiai sustos. Ypač tokiu oru. Keliauti jiems ne ką smagiau nei mums.

– Galbūt, – pritarė Holtas. – Ar jau turi numatęs kokį nors kaimą?

Kraulis linktelėjo. Prieš sutemstant jis ištyrinėjo žemėlapi.

– Yra toks Vulsio kaimas, – atsakė. – Manau, jis už kokių dešimties kilometrų ir šiek tiek į šalį nuo vieškelio. Gana didelis, taigi ten turėtų būti smuklė ar užėiga. Jei ne, pasiprašysime nakvynės pas kurį nors gyventoją.

Holtas nieko neatsakė, svarstė pasiūlymą. Tačiau Krauliui pirmam atėjo į galvą vienas jo trūkumas.

– Žinoma, mums reikės pinigų, – tarė jis. – Paprastai keliaudamas susimoku rašteliu, pagal kurį žvalgų tarnyba išmoka pinigus. Bet dabar negalėsiu to padaryti.

Po susidūrimo su Morgaratu ir grumtynių su jo vyrais jie nusprendė, kad Krauliui reikia slėpti, jog jis žvalgas. Morgarato kariai ieškos žvalgų. Kol kas Morgaratas veikiausiai dar nežino, kad Holtas prisidėjo prie Kraulio. Taigi Kraulis įsimetė į krepšį dėmėtą žvalgo apsiaustą ir apsiliko paprastą vilnonį tamsiai pilką. Holto apsiaustas buvo miško žalumo. Abi spalvos tiko pasislėpti, bet buvo kitokios negu žvalgų apsiaustų.

– Aš turiu pinigų, – pranešė Holtas.

Kraulis su palengvėjimu pažiūrėjo į jį.

– Tik hibernietišku. Nežinau, ar smuklininkas ims, – pridūrė bėglys.

– Ar jie auksiniai? – paklausė Kraulis.

Holtui linktelėjus, patikino:

– Tikrai ims.

– Ką gi, – tarė Holtas, – rytoj keliausim į Vulsio kaimą. Galėsime išsidžiovinti drabužius ir kitus daiktus. Ir žirgams bus neprošal porą naktų praleisti arklidėje.

– O gal net savaitę? – viltingai pasiūlė Kraulis.

Holtas nuvėrė jį žvilgsniu pro vandens lašus, kapsinčius nuo gobtuvo.

Kraulis patraukė pečiais.

– Užteks ir poros naktų.

– Einam miegoti, – nusižiovavo Holtas.

Diena buvo sunki, o mintis apie rytoj laukiančią sausą lovą viliojo. Jis atsargiai atsigulė, mažumėlę tirtėdamas įsivyniojo į šlapią apsiaustą, užsitempė ant kaktos gobtuvą. Vėjo gūsis supurtė drobę virš jų, nuo trijų šonų pliūptelėjo vanduo. Jis vėl sudrebėjo.

– Velniop tuos Morgarato vyrus, – burbtelėjo Holtas. – Rytoj vakare noriu pleškančio židinio.

– Ir skalsaus jautienos troškinio, – atsiliepė Kraulis slopiu balsu.

– Ir skalsaus jautienos troškinio, – pritarė Holtas.

Johnas Flanaganas (g. 1944 m.) – australų rašytojas, Lietuvoje ir pasaulyje mėgstamas už nuotykių serijas „Žvalgo mokinys“ ir „Brolija“. Skaitytojus patraukia mūšiai ir pavojingos užduotys, humoras ir ryškūs veikėjai, kurių didžiausios vertybės – ištikimybė, narsa, siekis tobulėti ir padėti pakliuvusiems į bėdą. Šia knyga autorius pradeda naują seriją apie žvalgų nuotykius tais laikais, kai baronas Morgaratas siekė užgrobti Aralueno karalystės valdžią, žvalgo mokinys Vilis dar nė nebuvo gimęs, o vėliau legendomis tapę Holtas ir Kraulis buvo jauni žvalgai.

Ši serija patiks ne tik „Žvalgo mokinio“ gerbėjams, norintiems sužinoti ankstesnius įvykius bei kaip Holtas pelnė savąją šlovę, bet ir dar nespėjusiems susipažinti su Johno Flaganano kūryba – nuotykliai, pavojai, netikėtumai ir žvalgų pokštai įtrauks ir suteiks skaitymo malonumą.

Šioje serijoje jau išleista:

Žvalgo mokinys. Gorlano Griuvėsiai
Žvalgo mokinys. Degantis tiltas
Žvalgo mokinys. Ledo šalis
Žvalgo mokinys. Ažuolo lapas
Žvalgo mokinys. Šiaurės burtininkas
Žvalgo mokinys. Makindo apgultis
Žvalgo mokinys. Erako išpirka
Žvalgo mokinys. Klonmelio karaliai
Žvalgo mokinys. Holtas pavojuje
Žvalgo mokinys. Nihonijos imperatorius
Žvalgo mokinys. Dingusios istorijos
Žvalgo mokinys. Karališkasis žvalgas
Žvalgo mokinys. Priešistorė. Gorlano turnyras

Redaktorė **Mimoza Kligienė**

Korektorė **Edita Birulienė**

Maketavo **Miglė Dilytė**

Tiražas 3000 egz.

Išleido leidykla „Nieko rimto“
Dūmų g. 3A, LT-11119 Vilnius

www.niekorimto.lt

Spausdino UAB BALTO print
Utenos g. 41A, LT-08217 Vilnius

Holtas kilstelėjo antakius.

– Turėtų būti nelengva.

Bobas pakreipęs galvą pažiūrėjo į jį.

– Ir yra nelengva, – pritarė. – Todėl ir esate žvalgai.

Kas yra sumaniausi, atkakliausi, taikliausi, moka geriausiai slapstyti ir sėlinti, yra pavojingiausi nusikaltėlių priešai ir ištikimiausi Aralueno karaliaus pagalbininkai?

Atsakymas paprastas: žvalgai.

O ką jie veikė tais laikais, kai žiaurusis baronas Morgaratas kėsinosi užimti karalystės sostą ir sunaikinti žvalgų organizaciją? Kaip Holtas iš svetimšalio atvykėlio tapo tikra legenda?

Beskaitant išaiškės daugybė paslapčių.

TARPTAUTINIS BESTSELERIS ĮVERTINTAS SKAITYTOJŲ VISAME PASAULYJE

Kitos serijos knygos:

www.niekorimto.lt

Užsuk, net jei tu ir ne vaikas

ISBN 978-609-441-493-0

9 786094 414930